

LUCRAZNEBA

VERSKI • LIST • ZA • MLADINO

LETO V.

1934/35 MAJ

ŠTEV. 9.

Majniška Kraljica, moja sladka Mati!

Iskreno Te prosim, pomagaj mi s svojo mogočno priprošnjo, da bom v tem mesecu ljubega Jezusa v beli Hostiji pričujočega vsak dan z veliko pobožnostjo obiskal in da ga bom vsaj vsako nedeljo in praznik prejel v čisto srce z živo vero, trdnim upanjem in gorečo ljubeznijo. Amen.

Evharistični kongres

Le par tednov imate še časa za pripravo. Od vseh koncev in krajev dobivam sporočila, kako molite in kako pogosto prejimate sv. obhajilo za lep uspeh evharističnega kongresa. Mesec majnik pa smo določili, da v ta namen izpolnujete »Jezusove dneve«. Naj ne bo nobenega otroka, ki bi tega ne storil. Jezus bo vaše prizadevanje blagoslovil in evharistični kongres bo rodil najzlahtnejših sadov za nebesa. Ker trajajo velikonočne počitnice do 7. maja, zato smo priložili »Lučki« Jezusove dneve kljub temu, da smo zadnjič rekli, da jih ne bomo. Tisti, ki nimajo »Lučke«, bodo dobili lističe za mesec majnik pri svojem g. katehetu v šoli. Torej z vnemo na delo za evharistični kongres!

Majniški roži Mariji

Zvon se razlega čez tiho ravan,
oznanja Ave Marijo,
odkrije, pokriža se veren zemljan,
otroci domov brž hitijo ...

In jaz?

Tam pred oltarčkom blestečim klečim
in majniško rožo Marijo častim.

Mirko.

Antonov zaklad

Ko je bil sv. Anton še majhen fantek, ni bil tak, kot je velika večina otrok, ki bi se najraje noč in dan igrali in zabavali. Če jih pokliče mamica, naj gredo pisat nalogo ali naj gredo molit, pa nočejo ubogati ali ubogajo zelo neradi. O, tudi mali Anton se je rad igral s svojimi tovariši, toda njegovo resnično veselje niso bile zabave, temveč molitve. Njegova najljubša pot mu je bila v cerkev, da obišče in pozdravi svojega najzvestejšega Prijatelja v tabernaklju.

Mali Anton je preživel poletne mesece navadno na pristavi, ki so jo imeli njegovi starši v bližini Lizbone ob obrežju reke Togo. Na vrtni gredici je posejal oče seme posebne vrste in je

pričakoval lepih sadov. Bilo je krasno jutro, ko se je sprehal naš mali svetnik po cve-točem vrtu. Približa se mu oče in mu pravi smehlja je:

»Poslušaj, sinko! Želel bi, da postaneš polagoma kori-sten domači hiši. Poglej te gredice. Vsejal sem nanje krasno seme, pa nadležni vra-biči mi ga neprestano krade-jo. Ostani torej tu in pazi, da se ne približajo gredicam in ne uničuje moje setve.

»Rad ostanem tu, prav rad, ljubi oče,« je odvrnil ne-dolžni deček ves navdušen. Oče je zadovoljno se smehlja-je odšel.

Anton sede na klopico in misli mu takoj odhite v taber-nakelj bližnje cerkvice, od ko-der zre nanj predobri Jezus.

Zaželelo se mu je, da bi vsaj za trenotek stekel tja. Trudil se je, da bi zatrl v sebi to svoje hrepenenje, pa se mu ni posre-čilo. Skočil je s klopi in oddrvel v cerkev, kjer je padel pred tabernakljem na kolena in je začel takole govoriti:

»Ti veš, moj Jezus, da si moj zaklad. Kako rad bi bil vedno tu pri tebi, da bi ti delal družbo, toda pokorščina me sili, da ostanem na vrtu in da pazim na očetovo setev. Ti, ki si vsemo-gočen, ukaži svojim angelom, naj mi prihite na pomoč, da ne bom nepokoren svojemu očetu, ko bom tu pred tabernakljem molil.«

Vroča prošnja je bila hitro uslišana. Anton se je vrnil na vrt, poklical je k sebi ptice in jim zapovedal, naj nemudoma zlete skozi odprto okno v hišo. Nobena izmed ptic se ni po-mišljala, vse so vstopile od prve do zadnje. Deček je nato za-prl okno in se vrnil v cerkev.

Ko je prišel oče zopet na vrt, ni našel sinčka na ukazanem mestu. Iskal ga je na vseh koncih in krajih in ga slednjič našel

»Ukazal je pticam, naj zlete v sobo.«

zamaknjenega pred oltarjem. Položil mu je roko na ramo in mu rahlo očital:

»Bolje bi bil storil, ako bi me bil ubogal. Kaj bo zdaj s setvijo? Vrabiči so gotovo že vse uničili.«

»Ne, oče,« je odvrnil deček poln spoštovanja in žive vere. »Nič se ne bojte! Ptički ne morejo napraviti nobene škode, ker sem jih zaprl v sobo.«

Ko je to izpregovoril, se je takoj potopil v svojo nebeško molitev.

Oče pa ni mogel verjeti tega, kar mu je povedal sinček. Ko pa se je še enkrat ozrl nanj, ki je klečal kot angel pred oltarjem, se je odločil, da stvar preišče. Kako je ostrmel, ko je spoznal, da ga deček ni varal. Čivkajoče ptice so bile zbrane v sobi in so veselo frčale sem in tja.

Tako je Jezus poplašal malega Antona za njegov obisk pred tabernakljem. Antonov zaklad je bil Jezus v presvetem Rešnjem Telesu.

Dovoli, moj dragi Lučkar, da Te vprašam: Kdo je pa tvoj zaklad? Ali tudi Jezus v tabernaklju? Ali ga vsak dan obiščeš? Kaj takrat moliš? In kako moliš? Ali si tudi ti tako pobožno zbran pred tabernakljem, kot sveti deček Anton?

Prvo sv. obhajilo

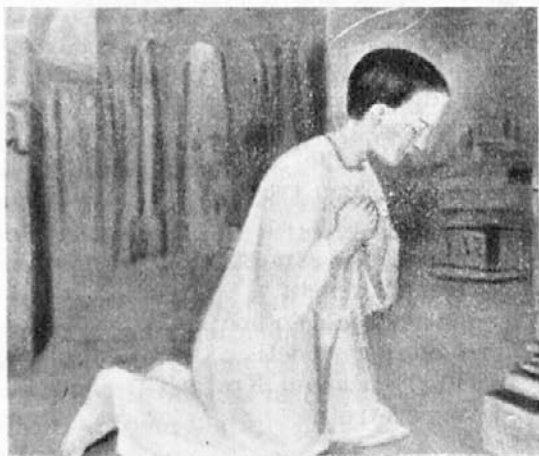
Zvonovi že donijo v sončni dan,
naznanjajo trenotek ves krasan.
Li slutiš, dete moje, srečo raja,
ko Jezus prvič Ti v srce prihaja?

Najdražji tvoj Prijatelj k Tebi gre.
Kar si in kar imaš, daruj mu vse
in moli, da mladosti tvoje cvet
bo neoskrunjen tja do poznih let.

Za svoje drage prosi, za svoj rod,
da k Sebi ga pripeljal bo Gospod,
izprosi vsemu svetu božji mir,
da kmalu bo en hlev in en pastir.

Ivanka Kalinova.

Sv. Tarcizij

Sv. Tarcizij po prejemu sv. obhajila.

Le dobro ga poglej! Na obrazu bereš globoko zbranost in nedopovedljivo srečo. V njegovem srcu živi Jezus, ki se imenuje Kruh močnih. Mali Tarcizij je postal po prejemu sv. obhajila junak. Škof mu je izročil presveto Rešnje Telo, da ga nese jetnikom. Rimski dečki mu hočejo spotoma ta presveto zakrament ugrabiti. Tarcizij pa se da raje do smrti pobiti, kot pa bi jim izročil Jezusa. Jezus, ki je neprestano kraljeval v njegovem srcu, mu je dal moči, da je premagal napadalce in Tarcizij je postal mučenec najsvetejšega Zakramenta.

Sv. Pashal Bajlonski

Zaščitnik evharističnih kongresov.

Vso moč svoje mladosti
in vso lepoto svoje kreposti
je srkal iz tabernaklja...

Pri svojih ovčicah na sončni trati
je mislil na ciborij zlati
in pozdravljal v njem Gospoda.

Prišel je k njemu Jezus
sredi pomladnega dne
in v Hostiji beli mu je pokazal
svoje ljubeče Srce.

Nasmehnil se je Pashál:
»Jezus, moj sladki Kralj,
vzemi me s seboj;
Večno naj bom tvoj!«

Kako so bili v samostanu
vsi trenutki sveti,
kadar smel je celo noč
pred oltarjem bdeti
in evharističnemu Kralju
slavospeve peti.

Še mrtev je Gospodu
ljubezen razodel:
Med povzdigovanjem božjega Telesa
in predragocene Krvi
je pobožno odprl oči,
da slednjič na zemlji
največjo Skrivnost počasti.

Sv. Pashal kot pastirček. (Njegov god 17. majnika.)

Tone Prozarič:

Uhač piše Lučkarjem

Obrnili smo se kmalu proti domu, kajti izprehod ni bil Hinkotu in Petru kar nič v zabavo, ker sta morala ves čas poslušati Gusteljna, ki je stokal vselej, kadar so ga bodeče veje oplazile po obrazu. Ko smo bili že skoraj doma, nas je pot vodila mimo jame ali jarka, kamor se je po ceveh stekala vsa umazana voda iz kuhinje in iz hlevov. Metali so pa vanjo tudi še vsakovrstno nesnago, ki je v tej vodi trohnela in tako bila prava greznica s črnim, smrdečim blatom.

Ko sem nekoliko za Hinkotom in Petrom prišel do greznice, sem se prav na njenem robu naenkrat postavil na zadnje noge in Gustelj je sfrčal v krasnem loku naravnost na sredo blatne luže. Jaz sem se pa ustavil in hladnokrvno gledal, kako revež čofota po črnem, kužnem blatu.

Hotel je kričati in klicati na pomoč, toda v usta mu je lezla gnojnica z blatom; bil je do ušes v brozgi in ni si mogel pomagati h kraju. Jaz pa sem se v srcu smejal. »Buteljček moj, glej, danes sem se zate maščeval!« tako sem si mislil. Nisem se pa domislil, da bi utegnil ubogega fanta pahniti v veliko nesrečo in da je Buteljčka ustrelil bolj iz nerodnosti nego iz hudobnosti. Bil sem torej jaz sam mnogo hudobnejši od Gusteljna. Peter in Hinko sta doma že razjahala in se čudila, da mene in Gusteljna od nikoder ni. Vrnila sta se torej po isti poti in me zagledala, kako sem na robu greznice zadovoljno opazoval svojega sovražnika v gnojnici. Ko sta se na prvi pogled prepričala, da je Gustelj v resnici v smrtni nevarnosti, ker ga blato lahko vsak čas zaduši, sta začela na ves glas klicati na pomoč. Pritekli so hlapci in Gusteljnu pomolili drog. Krčevito se ga je oklenil in potegnili so ga na suho. A nihče mu ni maral blizu, kajti bil je od nog do glave blaten in je neznosno smrdel.

»Treba bo sporočiti njegovemu očetu,« reče Peter.

»Tudi mojemu očetu in drugim, da povedo, kako naj ga ocedimo.«

»Pojdimo, Gustelj!« pravi Peter. »Kar za mano stopaj, a precej zdaleč, kajti blato izpuhteva grozen smrad.«

Gustelj je kakor pravcati kup nesreče ves črn in oslepljen od blata šel zdaleč za njimi. Vsi ljudje so od začudenja vzklikali.

Jaz pa sem stopal čisto spredaj, se obračal na desno in levo, tekal na vse strani in rigal na vso moč. Petru in Hinkotu moja radost ni bila vseč in zakričala sta mi, naj molčim. Ves ta čudni, nenavadni hrup je spravil vso vas pokonci. Vsi so namreč poznali moj glas in videli, da rigam samo, kadar je kaj posebnega. Vse je torej planilo k vratom in oknom in ko je naš zmago-slavni pohod prispel do gradu, so bila vsa okna polna radovednih glav. Vsi pa so vzdikali in se burno kretali. Takoj nato pa so se vsi veliki in mali, stari in mladi zbrali pred gradom okoli nas. Vsak je hitel vpraševati, kaj se je Gusteljnu zgodilo, pa tudi vsak se je hitro umaknil od njega; smrdel je ko dihur. Stara mama je prva rekla pametno besedo:

»Ubogega fanta bo treba okopati in poiskati, če ni morda tudi ranjen.«

»Kako naj ga okopljemo?« vpraša nekdo.

»To stvar kar meni prepustite!« se oglasi Gusteljnov oče. »Pojdiva, Gustelj! Ker dobro hodiš, vidim, da nisi ne ranjen, ne potolčen. Greva na potok, kjer se boš najprej skopal, da se znebiš blata, potem se pa namažeš z milom in očistiš. Voda ni mrzla, saj je poletje. Peter ti bo pa rad posodil perilo in obleko.«

Očeta se je Gustelj bal, zato se ni kar nič obotavljal, ampak takoj šel z njim na potok. Jaz sem iz radovednosti šel za njima. Pranje je bilo dolgo in težko. Blato je bilo gosto in mastno, zato se mu je prilepilo na kožo in lase in se celo prisušilo. Služkinja je hitro prinesla mila, perila, obleko in čevlje, oče pa je Gusteljna namilil in zdrgnil, tako da je prišel iz vode docela čist. Vendar pa je od mraza šklepetal z zobmi in sram ga je bilo tako, da ni hotel ljudem pred oči, zato je očeta prosil, da sta se vrnila naravnost domov.

Medtem so pa domači skušali zvedeti, kako se je nesreča zgodila. Peter in Hinko sta jim opisala, kako in zakaj je Gustelj dvakrat padel.

»Meni se zdi,« je rekel Peter, »da je oba padca povzročil Sivček, ki Gusteljna ne more videti. Grizel je mojega konjiča v rep, česar nikoli ne dela, ako jahava konjiča Hinko ali jaz. Konjič je zato moral hitro galopirati. Ko ga je pa Sivček prav hudo ugriznil, je pa konjič z zadnjima nogama brenil in Gustelj je zletel na tla. Kako je drugič padel, ne vem, ker nisem bil zraven. Če pa gledam, kako se je Sivček zmago-slavno ponašal, kako je od veselja rigal in kako se še zdaj objestno vede, lahko skle-

pam, da je svojega neprijatelja Gusteljna zanalašč vrgel v blatno greznico.«

»Odkod pa veš, da ga Sivček sovraži?« vpraša Magda.

»Saj to sam pokaže ob vsaki priliki. Ali se še spominjaš tistega dogodka z žabo? Sivček je Gusteljna lovil, ga ujel za hlačno zaplato in ga držal dotlej, da smo mu oblekli jopič. Videl sem, da je gledal Gusteljna jezno in hudobno, kakor gleda vsakogar, če ga sovraži. Nas, drugih nikoli tako grdo ne pogleda. Oči so mu kar žarele kakor dva oglja, bil je kakor hudobec. »Kajne, Sivček«, se je obrnil k meni in mi pogledal ostro v oči, »kajne da sem prav povedal: ti Gusteljna sovražiš, zato si z njim nalašč tako grdo delal, ali ne?«

V odgovor sem zarigal in mu nežno obliznil roko.

»Ali verjamete,« se je oglasila Katka, »da je Sivček zares prav nenavaden osel? Jaz zase sem prepričana, da nas razume.«

Milo in krotko sem jo pogledal ter ji glavo položil na ramo.

»Joj, Sivček«, je zopet rekla, »kolikšna škoda, da postajaš vsak dan bolj togoten in hudoben in da te moramo zato vedno manj radi imeti!«

Hinko: »Je pač osel!«

Katka: »Tudi osli niso vsi enaki.«

Hinko: »Zakaj pa potem pravimo človeku, ki je zabit, neveden in trmast: »Zabit je ko osel, neveden ko osel, trmast ko osel? In če bi mi rekla: Hinko, ti si osel! bi se jaz čutil užaljenega!«

Katka: »Saj imaš prav. A vseeno čutim in vidim, da naš Sivček veliko reči razume, da nas ljubi in da je bistroumen. Zato mislim, da so osli samo zato tako oslovski, ker ljudje z njimi po oslovsko ravnaajo, to se pravi trdosrčno ali celo kruto; seveda potem svojih gospodarjev ne morejo ljubiti, ne jim veselo služiti.«

Hinko: »Katka, Sivčka tudi jaz ljubim, verjemi mi. Vendar pa ga imam za osla, a ti hočeš narediti iz njega kar razumno bitje. Le pomisli: Če ima res voljo in razum, kakor ti trdiš, potem je zelo hudobna žival!«

»Zakaj vendar?«

»Zato ker je grdo osmešil modrega osla in njegovega gospodarja, pa ju je s tem pripravil ob kruh! Gusteljnu je že stokrat pokazal svoje sovraštvo in vendar mu ubogi fant ni storil nikoli

nič žalega! Pa tudi vse živali se ga boje in ga črte, ker vsako ugrizne ali brcne!»

»Joj, to je pa res, Hinko! Zdaj bom pa rajši verjela, da Sivček ne ve, kaj dela, da svoje hudobnosti ne pozna, kajti drugače bi ga ne mogla imeti nič več rada.«

(Dalje prihodnjič.)

Pravkar je izšla knjižica »EVHARISTIČNI CVETOVI«, ki vsebuje tri igre in nekaj deklamacij. Igre so: Bl. Imelda, Sv. Tarcizij in Sv. Pankracij. Spisal je knjižico urednik »Lučke«. Naroča se pri tvrdki: Anton Sfiligoj, Ljubljana, Sv. Petra c. 2.

† Marici Kosič v spomin

Mladi ti je bilo usojeno umreti. Saj si obiskovala šele IV. r. osn. šole. Ko si ležala v bolnici, smo vsak dan težko pričakovali poročila, kako ti je. A žal, vedno slabše ti je bilo. 30. jan. se je med nami razširila bridka vest, da je naša ljuba Marica umrla. S tem, da si odšla od nas, si razžalostila srca nam, še mnogo bolj pa svoji dobri mami in dragemu ateku. A tvoja lepa duša je gotovo veselo odplavala v nebo.

Spominjaj se, ljuba Marica, pri dobrem Bogu nas, svojih součenk; prosi za nas, a me bomo molile zate in za tvojo mamico, da bi čim prej ozdravela!

Naj ti bo lepo nad zvezdami!

Součenka Vlasta Miklavčič, učenka IV. r. vadnice šol. sester v Mariboru.

POŠTA MALEGA JEZUSA

K	m	p	j	e	o	o	r
r	e	n	o	z	i	o	m
d	l	o	l	d	j	d	u
i	v	n	g	o	j	e	č
j	m	s	j	o	n	e	d
n	j	e	b	j	i	v	k
a	i	n	e	s	p	i	u
a	ž	a	b	m	a	l	i
o	j	i	m	o	i	e	e

Sestavite črke tako, da dobite Jezusov izrek!

Rešitev pošljite do 12. maja. Izžrebani bodo dobili nagrado.

Prečastiti g. p. Krizostom!

Dovolite, prečastiti gospod, da dobi tudi iz škocijanske šole učenka malo prostora v Lučki. Na praznik Marijinega oznanjenja smo imeli blagoslov novega prapora. Potem smo šli z njim v dvorano kjer je bila lepa igra za otroke iz Marijinega vrtca. Več otrok ima naročen Vaš prelepi list. Tudi evharističnega kongresa se spominjamo v molitvah. Vsak teden prejmemo sv. obhajilo. Moji dve sestrici pa tudi čez teden obiščeta Jezusa in prejmeta sv. obhajilo.

7. aprila ob 6 zvečer smo imeli procesijo do lepega griča za evharistični kongres. Mi otroci smo imeli balončke, ki so se dvigali na griču proti velikemu križu, pa tudi odraslih ljudi se je mnogo udeležilo.

Prisrčno Vas pozdravlja

Pepca Ralzelj, Škocijan.

Draga »Lučka«.

Najlepši mesec celega leta, cvetoči majnik, se nam je približal. Kako zlasti nam šolarjem drhte srčeca, kako prekipeva veselje, ko se bomo zopet lahko zbirali okrog majniških oltarjev pri nebeški Kraljici. Kar nas je krčevincev in Košakarjev bližje cerkvi, bomo pohiteli v cerkev vsak dan k šmarnični pobožnosti, drugi oddaljenejši, in teh nas je največ, si bomo pa doma okrasili Marijine slike in kipe z majniškim cvetjem in s svojimi dobrimi stariši, bratci in sestricami proslavljali Marijo, svojo nebeško Mater. In Marija nas bo za vse to z veseljem blagoslavljalala. Sprejmite živahni in pridni Lučkarji obilo veselih majniških pozdravov od

Bergant Zore, uč. IV. r. v Krčevini pri Mariboru.

Prečastiti g. urednik Lučke!

Vaš lepi listič »Lučka« mi zelo ugaja. Vsak mesec se ga veselim. Posebno zanimiva je povest Uhač. Jezusove dneve prav rada izpolnjujem. Tudi o Jezusu rada vse čitam. Za evharistični kongres se prav lepo pripravljam. V ta namen prejmem večkrat Jezusa v svoje srce. V mislih na njega se tudi pridno premagujem in vse to darujem za dober izid evharističnega kongresa. Za veliko noč Vam želim veliko milosti od vstalega Zveličarja, veliko rdečih pirhov in veliko novih misli za majniško številko Lučke.

Vas hvaležno pozdravlja

Kovačič Vera uč. 4. r. pri Uršulinkah v Ljubljani.

Draga »Lučka«!

Dovoli mi, da se tudi jaz oglasim v krogu Tvojih dopisovalcev. Večkrat sem že mislila poslati par vrstic, toda bala sem se, da imaš tudi koš, kamor spravljáš pisma, katera se Ti ne zdijo vredna objaviti. Po dolgem preišljevanju sem se le opogumila, da Ti sporočim kako Te radi prebiramo v Nazarjih.

Naročena sem že 4. leto, zelo mi ugajaš in tudi moji stariši radi prebirajo Tvoje spise. Komaj že čakam dneva, ko Te nam prinesejo gospod katehet v šolo. Posebno nam ugajajo lepi spisi kakor »Uhač« in »Priateljski pogovori o sv. maši«.

Povedati Ti tudi moram, da imamo zelo dobrega kateheta č. g. p. Konstantina, ki se z veliko požrtvovalno ljubeznijo trudi za nas otroke, da bi nas čimbolj poučil v veri, ter napravili iz nas res dobre in junaške Križarje in Klarice. Ljubi Jezus naj obilno blagoslovi njih delo in trud, da bodo z veseljem še dolgo ostali naš voditelj v Nazarjih.

Moram še priznati, da so nam že zagrozili, da bodo šli od tu, vendar nam zopet blagohotno odpustijo naše nerodnosti, mi se pa tembolj bojimo, da nas ne bi v resnici zapustili.

Križarji in Klarice bomo priredili 12. maja igro preč. g. p. Krizostoma: »Pavelčkova piščalka«.

Veselim se že in komaj čakam dneva, ko se peljemo na evharistični kongres. Obe s sestro Ivico se ga želiva udeležiti.

Sv. Frančišek Asiški

Sv. Frančišek Asiški moli pred tabernakljem.

Kadar je stopil v cerkev, se je zgrudil pred najsvetejši Zakrament na kolena in je takole molil: »Molim Te, najsvetejši Gospod Jezus Kristus, tu in po vseh tvojih cerkvah, ki so po celem svetu, in te slavimo, ker si s svojim svetim križem svet odrešil.« Ali ni to krasna molitev? Še ti se jo nauči in jo moli, kadar obiščeš Jezusa.

Tudi Jezusove dneve hočem redno izpolnjevati, ter prositi ljubega Jezusa, da bi blagoslovil evharistični kongres.

Voščim prečastitemu g. uredniku, Tebi »Lučka« in vsem naročnikom vesele in srečne velikonočne praznike — udana

Lučkarica in Klarica, Milica Pukart, uč. II. raz. V Nazarjih.

Prečastiti g. urednik!

Danes se prvič oglašam v Vašem prelepem lističu. Rad čitam v njem poučne spise. Pri nas imamo tudi Marijin vrtec v katerem sem tudi jaz. Vsak mesec imamo sv. obhajilo in vsake 14 dni pa shod ker nam g. kaplan vedno kaj lepega povedo.

Zdaj se bliža mesec majnik. Ker sem precej oddaljen od cerkve, ne morem iti k šmarnicam, naredi pa mama doma lepe šmarnice, kjer molimo skupno k nebeški Mamici. Letos bomo pa še prav posebno molili za obilen uspeh Evharističnega kongresa in se priporočali Materi vseh milosti. — Pristrčno Vas pozdravlja in vse Lučkarje.

Lukančič Franc, uč. IV. raz. Zalog. Dev. M. v Polju.

MOLITEV

Ko zjutraj se zbudim
k Mariji v mislih pohitim,
k molitvi roke sklenem
in svoje želje razodenem.

Zvesta hočem vedno Njej ostati
saj je vendar Ona moja Mati,
Njej se bom posvetila vsa —
častila bom jo iz srca.

V cerkev rada bom hodila
Jezusa bom prav lepo prosila
za starše, bratce, sestrice.
Naj čuva dobri Bog prav vse!

Trebše Vida I. raz. viš. nar. šole v Šmarju pri Jelšah.

Lučka, ti sprejemaš pozdrave mnogih Lučkarjev in Lučkaric, sprejmi še moj iskreni pozdrav! Kaj naj ti povem? To, da smo 23. febr. spremili k večnemu počitku Sket Marijo in Anico štancer, pridni deklici našega Marijinega vrta? Toda to že gotovo veš. Tega pa še menda ne, da bi imela Marija Sket 25. marca god, katerega se je v življenju zelo veselila: Sedaj ga je pa praznovala v nebesih med angeli pri ljubem Jezusu in Mariji.

Marica, želim ti, da uživaš neizrekljivo veselje pri Mariji. Lepo pa prosi pri Jezusu in Mariji za nas, da bomo vedno zvesti otroci Marijinega vrta, kot nas lepo uči Lučka. Marica, počivaj sladko!

Bog s teboj Lučka!

Leskovšek Marija, VI. r. osn. šole Šmarje pri Jelšah.

MARIJI!

Marija ti si naša mati.
Jaz hočem tvoj otrok ostati;
nikdar od tebe se ne bom ločila,
le vedno tebe bom ljubila.

Helena Sedaj, Novo mesto.

Prečastiti g. urednik!

Letos hodim velikokrat k sv. obhajilu za Evharistični kongres. »Jezusove dneve« tudi v ta namen izpolnjujem.

Naj bi nas Evharistični Jezus blagoslovil, da bi vsi skupaj enkrat prišli k Njemu uživat večno življenje.

Lepo Vas pozdravlja

Marija Terezija Plut, uč. II. a r. osnovne šole v Ljubljani.

Prečastiti g.. urednik!

Tukaj imamo Marijin vrtec, katerega vodijo z vso požrtvovalnostjo č. g. Franc Casel. In jim na tem mestu izrekam pristrčno zahvalo! Vsak mesec imamo sestanek, kjer nam g. katehet v lepih besedah podajajo glavne smernice po katerih se naj ravnamo. Daj Bog, da bi vse njihove lepe besede padale na rodovitna tla, ter, da bi se vsak kolikor mogoče ravnal po njihovih načelih, saj bo to naša najlepša zahvala za njih trud!

Pozdravljam vse Lučkarje in Lučkarice.

Furman Aleksander Slov. Konjice

Prečastiti g. p. Krizostom!

Jaz že prebiram Lučko peto leto. Tudi starši so veseli, ko tako lepo pišete o sv. maši. Vsaki mesec komaj čakam, da nam g. p. Konstantin razdelijo Lučko. Tudi jaz se bom potrudila, da bom od sedaj naprej še bolj izpolnjevala »Jezusove dneve«. Tudi pri Klaricah sva s sestro. Zelo prijeto je v Nazarjih, kadar zapade sneg, ko vidimo kako so gore in doline odete z belo odejo. Komaj pa čakamo ljubo pomlad.

Sklenili smo, da gremo na evharistični kongres v Ljubljano. In sedaj pobiramo denar. Mi vsi Nazarski Lučkarji in Klarice in Križarji bi bili veseli ako bi prišli enkrat nas obiskat, da bi videli lepo Savinjsko dolino in našo lepo cerkev na hribčku.

Sedaj Vas prav lepo pozdravljam

Marija Mikek, uč. II. raz. Nazarje.

Prečastiti g. Urednik!

Tudi medve iz Jesenic se hočeva oglasiti v Vašem prelepem lističu. Sva naročnici že dve leti. V »Lučki« nama najbolj ugaja življenjepis svetnikov. O, ko bi živeli kakor svetniki tudi mi! Jezusove dneve izpolnjujeva z vso vnemo. Sedaj se pripravljava na evharistični kongres. Hodi diva k sv. obhajilu, da bi kongres v Ljubljani bil bolj obiskan.

Sedaj Vas pa prav lepo pozdravljata,

Harlander Nada in Geta Činkovic, Jesenice.

Draga »Lučka«!

Po vsej resnici lahko povem, da se vsi kerčevinski šolarji prav živo zanimajo, kaj nam bo novega prinesla v začetku vsakega meseca naša tako zelo priljubljena »Lučka«. Povem »Lučkarjem«, da sem že mnogo čitala o bodočem evharističnem kongresu, ki bo v juniju v beli Ljubljani. To bo gotovo nekaj veličastnega. Lahko se ljubljancani pripravite, da bo v evharističnih dnevih prišlo v Ljubljano do 100 tisoč vnetih kristjanov.

Ko bi tudi mi krčevinski šolarji lahko tedaj romali v Ljubljano, to bi bilo nekaj spodbudnega za nas. In poredni bi tam tudi ne bili, pač pa

vsi lepega in pobožnega vedenja. Pa nimamo potrebnih srebrnjakov v žepu, zato bomo morali ostati doma in čitati v časopisih o veličastnih dnevih. Ljubi Jezus pa naj blagoslavlja s svojo roko vse priprave za evharistični kongres.

Vse pridne šolarje in vnete častivce evharističnega Kralja prav priščno pozdravlja.

Hodner Marija uč. IV. r. na Krčevini Maribor.

Prečastiti g. urednik!

Danes se prvič oglašam v Vaši zlati »Lučki«. Vsak mesec jo težko pričakujem. Čudim se, kako morete toliko lepega napisati v »Lučko«. Naročena sem nanjo že drugo leto. Tudi »Jezusove dneve« izpolnjujem zato, da bi Jezus blagoslovil evharistični kongres. Zelo sem se razveselila, ko so nam g. katehet povedali, da bomo tudi iz Črnega vrha šli otroci na kongres počastit našega evharističnega Kralja. Šolski otroci molimo vselej po krščanskem nauku za uspeh kongresa.

V naši župniji imamo tudi šolsko sv. spoved vsak mesec, za kar se moramo zahvaliti našemu g. župniku. Zahvaliti se jim moramo za ves njihov trud, ko tako lepo skrbijo za nas.

Kdor se bo ravnal po njihovih naukih bo gotovo prišel v sveti raj.

Prisrčno Vas pozdravlja

Malovrh Frančiška uč. 4. r. v Črnem vrhu.

Častiti g. urednik!

Dovolite tudi meni, da napišem par vrstic v imenu Šentjurskih lučkarjev.

Moram Vam naznaniti, da so nas zapustili 1. novembra 1934 č. g. kaplan Veselič. S tem smo izgubili mnogo. Bili so ustanovitelj tukajšnjega Marijinega vrtca, naročili so nam prelepo »Lučko«. Pod njihovim vodstvom smo imeli vsak mesec skupno sv. obhajilo, nauk z igrico, poleti pa z izletom, za kar jim pa ljubi Bog plačaj. Že je minulo štiri mesece kar so nas zapustili pa se nam zdi, da ni mogoče, da jih ni več med nami. Lučkarji pa se jih hočemo spominjati v molitvi, da bi jim ljubi Bog dal pred vsem zdravja. Bog daj, da bi se še mnogokrat videli!

Lučkarica iz Šentjurja, Sv. Jurij ob Taboru.

Za misijone so darovali: Brychta Oton 12, Vižintin Srečko 1, Vižintin Stanko 1, Drašler Stanko 1, Kahne Sašo 5, Theuerschuh Joško 10, Žitnik Filip 1, Kveder Lojze 2, Indof Silvo 2.75, Verovšek Marijan 0.50, Pirc Sandi 1, Ogrin Tone 1, Kalin Savel 0.50.

Znamke in štanjoli so poslali otroci osnovne šole iz Mirne na Dolenjskem.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)
